

„Én vagyok, ne féljete!”

Az evangéliumok különböző képen írják le ezt az eseményt. Jánosé a legrövidebb, de abban megegyeznek, hogy a viharos tengeren a tanítványok nem bírják az evezőkkel és félnek, Jézus pedig megjelenik és bátorságra biztatja őket. A hit, a bizalom és a remény példázata ez. A tanítványok annyira megijednek, hogy kísértetnek nézik Jézust. Nem hiszik el, hogy csónak nélkül is utoléri őket. Nem bíznak benne, hogy sosem hagyja magukra őket és nincsen reményük, hogy megoldják a helyzetet.

Jézus ugyan nem a vízen járva jön felénk, de mindig készen áll a segítségre, vajon mi megijedünk Tőle, egyáltalán felismerjük? Bízunk benne, hogy sosem hagy magunkra minket? Csak rajtunk fordul, hogy észrevesszük-e a közeledését, a segítő kezét. Az ember a remény és reménytelenség kettősségében vergődik. Nekünk azonban minden nehézség ellenére van Reményünk. Nem vagyunk egyedül, mert testvéreket kaptunk Jézusban és nem vagyunk egyedül, mert a Mennyei Atya mindig kész magához ölelni, ha mi is akarjuk, ha hittel, bizalommal járjuk az utat, amit Jézus mutatott nekünk.

„Én vagyok, ne féljete!” – Ha felismerjük Jézust, semmitől nem kell félnünk!

Apáti Zsuzsa (Seeker közösség)